

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XIII.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 5.

„Nu-i vreme de pierdut!”

În timp ce îngerii țin cele patru vânturi, noi trebuie să lucrăm din toate puterile noastre. Noi trebuie să ducem solia fără nici o întârziere. Cerului cum și oamenilor din această generație noi trebuie să le dovedim că religia noastră este o credință și o putere al cărei Autor este Hristos, și al cărei oracol divin este Cuvântul Său. Sufletele omenești se găsesc în cumpănă. Ele vor fi sau cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu sau sclavi ai despotismului lui Satana. Toți au privilegiul de a se prinde de speranța pusă înaintea lor prin Evanghelie; dar cum pot auzi ei fără predicator? Familia omenească are nevoie de o reînnoire morală, o pregătire a caracterului, spre a sta înaintea lui Dumnezeu. Multe suflete sunt pe pragul pierzării, și aceasta din pricina erorilor teoretice cari predomină, și cari sunt socotite să zădărnicească solia Evangheliei. Cine vrea acum să se consacre pe deplin a deveni conlucrător cu Dumnezeu?

Văzând primejdia și nenorocirea lumii sub lucrarea lui Satana, nu vă irosiți forțele date vouă de Dumnezeu, în tânguiri zadarnice, ci mergeți la lucru pentru voi și pentru alții. Treziți-vă, și simțiți o sarcină pentru sufletele cari pier. Dacă aceste suflete nu vor fi câștigate pentru Hristos, ele vor pierde o strălucită veșnicie. Cugetați la câștigul ce le stă în față. Sufletul creat de Dumnezeu și răscumpărat de Hristos este de mare valoare din pricina posibilităților ce-i stau în față, a avantajilor spirituale cari îi sunt oferite, și a darurilor pe cari le poate poseda dacă este însuflețit prin Cuvântul lui Dumnezeu, și nemurirea care, fiind ascultător, o poate obține din partea Dătorului Vieții. Un suflet este de mai mare valoare pentru Cer decât o întreagă lume de averi, case, pământuri și bănet. Pentru convertirea

unui suflet ar trebui să facem cele mai mari sacrificii. Un suflet câștigat pentru Hristos va face să strălucească în jurul său lumina cerească, ce va străbate întunerecul moral și va salva alte suflete.

Dacă Hristos a lăsat pe cele nouăzecișinouă ca să Se ducă să caute pe unica oaie pierdută, oare putem să fim noi îndreptățiți să facem mai puțin?

Dați de veste în lungul și latul pământului. Vestiți oamenii că ziua Domnului este aproape, și se grăbește foarte. Nimeni să nu rămână neavertizat. Am fi putut ca noi să fim în locul sufletelor cari sunt în rătăcire. Noi am fi putut să fim printre păgâni. Potrivit adevărului pe care l-am primit mai mult decât alții, noi suntem datorți să-l împărtășim și lor.

Nu-i vreme de pierdut. Sfârșitul este aproape. Trecerea dintr'un loc în altul pentru a răspândi adevărul în curând va fi împiedicată de primejdiile dintr'o parte și alta. Totul va fi pus să închidă calea solilor Domnului, astfel încât nu le va mai fi cu putință să facă ceea ce pot face acum. Noi trebuie să primim drept în față lucrul ce-l avem, și să înaintăm cu putere cât mai mare. Din lumina dată mie de Dumnezeu știu că puterile întunerecului luptă îndărăt cu puteri intense, și pe furie Satana înaintează spre a prinde pe aceia cari acum dormitează, la fel ca și un lup când își prinde prada. Acum avem avertizări pe cari le putem da, avem lucru pe care îl putem face; dar în curând va fi cu mult mai greu decât ne putem închipui. Dumnezeu să ne ajute a ne menține continuu în lumină, a lucra cu ochii ațintiți spre Conducătorul nostru Isus, și cu răbdare, și stăruință să ne avântăm spre câștigarea victoriei. — E. G. White, „Mărturiile”, Vol. VI. pp. 21. 22.

LA CE BUN?

Privind în largul lumii și luând seama la lupta care se deslănțue între oameni pentru înfăietate, onoare, bogăție, cultură, se pune întrebarea care a fost adresată de către Mântuitorul ascultătorilor Săi: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său“? Marcu 8, 36. 37.

Acum două mii de ani oamenii uitaseră pe Dumnezeu în această luptă pentru lucrurile lumii aceștia. Astăzi, în aceeași luptă, oamenii uită pe Dumnezeu în același fel. Și lucrul acesta s'a adevărit în tot cursul istoriei. Este în afară de orice discuție faptul că zilele în cari trăim noi sunt la fel cu zilele de altă dată:

„Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, ai-doma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului“. Mat. 24, 37—39.

În zilele lui Noe sau cele ale lui Lot, păcatul nu consta în aceea de a bea, a mânca, a cumpăra, a vinde, a se căsători sau a însura pe cineva. Aceste diferite acțiuni și aceste relațiuni au fost legitime pentru om în toate perioadele istoriei acestei lumi. La fel și astăzi, este absolut legitim a cumpăra și a vinde; fără de comerț oamenii nici nu ar putea trăi. Este de asemenea bine a construi case; căci ce s'ar face lumea fără locuințe? De asemenea este foarte bine ca oamenii să se căsătorească. In-suși Dumnezeu a poruncit lucrul acesta și El arată căsătoria ca ceva onorabil.

Dar răul care predomina în zilele lui Noe era că oamenii cari făceau lucrurile acestea uitau pe Dumnezeu, și primejdia care ne stă în față nouă astăzi este exact aceeași. Aceasta este primejdia ce amenință pe majoritate din tinerii și tinerele noastre cari caută să dobândească o cultură. Câți dintre ei nu și-au făcut studiile cu prețul pierderii viei legături cu Dumnezeu? Ei au neglijat rugăciunea, au lăsat la o parte studiul Bibliei pentru a se deda cu totul aceluia al științelor și literaturii.

Câte unii din tinerii noștri s'au căsătorit, dar au îndeplinit actul acesta fără Hristos. Ei s'au legat cu oameni de lume cari nu cunoșteau pe Dumnezeu de loc și cari nici nu întrezeau cerințele lucrării Sale în zilele și în generația aceasta. Unii, și suntem fericiți să putem spune, au rămas integri, dar alții, din nenorocire, au cedat influenței căreia s'au supus și și-au părăsit speranța și pe Mântuitorul lor.

Un mare număr de credincioși și-au făcut case, lucru ce este foarte potrivit; dar unii, pentru a le plăti, au consacrat în lucruri pământești timpul care ar fi trebuit să-l folosească pentru rugăciune, studiul Cuvântului lui Dumnezeu și lucrarea pentru vecinii lor.

Este potrivit momentul să ne punem și noi întrebarea: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea“? La ce poate sluji o bună instruire, dacă este uitat Dumnezeu, dacă sănătatea fizică sau cea spirituală au fost sacrificate pentru obținerea acelei instruirii? La ce servește o casă frumoasă sau terenuri vaste, dacă pentru dobândirea lor cineva a rupt legăturile sale cu cerul sau dacă a lăsat ca cea mai dulce experiență creștină să devină o simplă formă?

În curând, unii adventiști de ziua a șaptea vor avea o trezire grozavă din somn. Unii, și suntem fericiți să credem aceasta, se vor trezi atunci când va mai fi timp să răscumpere trecutul. Pentru alții, de cari ne temem, această deșteptare nu va avea loc decât în chiar clipa când Gabriel va suna din trâmbiță și când ei se vor găsi în fața grozavului fapt că secerișul este terminat, vara trecută, iar ei rămași nemântuiți. Ei au vrut să dobândească bunurile acestei lumi; au pierdut însă dreptul lor la lumea viitoare.

MANTUIT PRIN CREDINȚA ȘI MANTUIT PRIN FAPTE.

Dar acesta nu este totul. Noi suntem de asemenea în primejdie să credem că putem obține un loc în împărăția cerurilor grație faptelor noastre drepte cum și activității în lucrarea lui Dumnezeu, deși neglijând regenerarea personală a inimii și a vieții. Nu există decât un singur pasport care ne va face posibilă intrarea în împărăția veșnică: acesta este dreptatea Domnului nostru Isus Hristos. Această dreptate nu este cătuși de puțin acordată după meritele noastre, nici datorită faptelor noastre bune, nici pentru că am dat pe față un spirit activ și zelos, ci în mod simplu fiindcă Dumnezeu, în mila Sa nemărginită, ne-a dăruit-o în mod gratuit. „Plata păcatului este moartea“. Păcătosul în adevăr a câștigat ce primește, dar darul lui Dumnezeu este vieață veșnică prin Isus Hristos Domnul nostru. Numai acela care cunoaște pe Isus Hristos ca fiind Acela care mântuiește în parte din păcat, fără să ia în considerație poziția ocupată în Comunitate, numai acela va fi admis în vieața veșnică. Chestiunea de cea mai mare importanță asupra căreia ar trebui să mediteze orice credincios, este

aceasta: „Am făcut eu această experiență practică în Hristos, Domnul meu? Isus Hristos este Mântuitorul meu? A iertat El păcatele mele? Am fost spălat eu prin sângele Său? Am cunoscut eu puterea iertării Sale?”

Adresăm un apel către miile de frați și surori dintre noi cari au lucrat cu multă credincioșie în anii trecuți. Voi ați dat neconținut pentru susținerea lucrării. Voi v'ați uitat pe voi înșivă în sacrificiile pe cari le-ați făcut pentru progresul Evangheliei atât în țara voastră cât și în străinătate. În tot timpul acestor ani voi ați plătit zecimea în mod credincios, ați fost gata să suportați greutatea și unii dintre voi au fost persecutați fiindcă au păzit ziua care ne deosebește de alți oameni. Voi v'ați adus fiii și fiicele la altarul de lucru și sacrificiu.

Care a fost mobilul vieții voastre? Ați fost îndemnați de un spirit plin de iubire? Iubirea lui Dumnezeu v'a constrâns într'atâta încât să simțiți că asupra voastră va veni un blestem dacă nu urmați cărarea arătată vouă de Mântuitorul care S'a sacrificat? Dacă aceasta a fost experiența voastră, aceeași iubire v'a sfințit inima și viața voastră, și având această iubire ați putut dobândi biruința asupra păcatului, pacea și bucuria în Spiritul Sfânt. Dar dacă în această lucrare ați neglijat credința personală, dacă nu ați desvoltat binecuvântările blândeții, curățeniei, credinței, iubirii, la ce va servi întreaga voastră viață de sacrificiu? Ați putea mai curând să repetați cuvintele apostolului: „Chiar dacă mi-ași împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-ași da trupul să fie ars, și n'aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic”. 1 Cor. 13, 3.

Și acum mă adresez predicatorilor din țară cât și misionarilor noștri din acest vast câmp al lumii: În lucrarea voastră ați văzut săvârșindu-se transformări minunate în viețile acelor cu cari ați lucrat. Ați văzut oameni câștigați din puterea întunecului și născuți din nou în împărăția luminii. I-ați văzut primind o putere care a subjugat patimile murdare, a schimbat gusturile lor cum și dorințele lor, le-a indicat o altă țintă, un nou ideal, și le-a făcut posibil să câștige biruința asupra obiceiurilor păcatului pe cari le cultivaseră în tot timpul vieții lor; ei au fost cruzi, vicioși, nerenăscuți, dar acuma ei sunt cu toții umili și devotați Domnului lor.

Chestiunea principală pe care ar trebui să o luați în seamă, și asupra căreia și eu trebuie să meditez, eu care scriu aceste rânduri, este aceasta: Insuși acel har transformator pe care l-am văzut la lucru la alții a fost el eficace și în viața noastră? Ne-a schimbat el? Cunoaștem noi puterea harului divin? Cunoaștem noi bucuria de a trăi adevărata viață creștinească?

În căminurile noastre suntem noi creștini? Suntem noi creștini în intimitatea inimii noastre? Putem noi să privim în față pe marele Dumnezeu al cerului, înaintea ochilor căruia nu poate sta nici o taină, și să știm că în adevăr, prin meritele Mântuitorului răstignit, prin iubirea și îndurarea Sa infinită, El ne primește ca membri ai familiei cerești.

Aceasta este singura experiență, scumpii mei frați din lucrare, care ne va mântui, pe voi și pe mine. Dacă nu ajungem la această experiență, la ce ne-ar servi toate străduințele noastre, ce folos am avea din depărtarea noastră de tot ceea ce ne oferă lumea? La ce ar servi că ne-am părăsit casa, prietenii, spre a merge departe ca să lucrăm pentru binele păgânilor? Este adevărat că Dumnezeu se poate servi de lucrarea noastră spre a mântui oarecari suflete, chiar dacă, la sfârșit, noi am fi lepădați ca nedemni. Dar acuma noi vorbim din punctul de vedere personal al chestiunii.

Câteodată, suntem atât de ocupați în lucrarea lui Dumnezeu încât uităm pe Dumnezeu. Noi dăm pe față atât entuziasm pentru atingerea unei ținte, pentru a ajunge la un scop pe care ni l-am propus, pentru a plăti datoriile cari apasă asupra instituțiilor noastre, pentru răspândirea tipăriturilor noastre, încât noi înșine ne pierdem din vedere. Noi uităm să ne mai rugăm, neglijăm Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă studiem, atunci nu facem lucrul acesta spre a afla ce ne învață Dumnezeu pe noi, ci spre a găsi ceva pentru altcineva.

Niciodată până acuma nu a fost în istoria acestei mișcări un timp ca acesta, în care, din pricina multiplelor datorii, noi, predicatorii, să fim expuși primejdiei atât de grave de a neglija această experiență personală cu Dumnezeu, lucru ce la urmă ne aduce mântuirea; și exact în această experiență personală vom găsi cea mai mare putere spre a lucra spre binele semenilor noștri. Dacă ne apropiem de izvorul apelor vii și dacă ne potolim setea, atunci vom putea conduce și pe alții cu bucurie la același izvor de binecuvântări. Studiind Cuvântul lui Dumnezeu, ascultând pe Dumnezeu vorbind inimilor noastre, atunci noi putem merge înainte și să vestim cu putere în mărturia noastră ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, lucru ce va convinge pe oameni că Dumnezeu va face aceeași lucrare și pentru ei.

Dumnezeu să ajute pe fiecare să se ocupe mai întâiu de casa sa, luând seama la felul cum este pusă în practică învățătura în propria sa viață. Când teoria Evangheliei va fi transformată în ceva practic și viu, atunci se va putea da o mărturie puternică spre mântuirea altora.

F. M. Wilcox.

„COMEDIA PACII”

Sub acest titlu neobișnuit, profesorul Einstein, renumit prin teoria relativității, și care de asemenea este și un mare apărător al păcii, își arată impresiile sale față de adunările de pace dela Geneva, impresii culese după o vizită făcută în acest însemnat oraș al Elveției. Se poate că numai simpla imaginație, sau poate atmosfera și discuțiile din palatul unde avea loc conferința dezarmării, a fost care a făcut pe Einstein să spună că „zidurile schițează începutul unui războiu. Luciul de oțel al tavanelor te face să te gândești la turnurile de luptă. Intreaga clădire este rece, neospitalieră, și ostilă oricărui cuget de pace. Oricum cuvântul „pace” sună în Clădirea Păcii din Geneva mai mort decât oriunde în altă parte”. „Pictorial Review”, Februarie 1933.

El se adresează îndeosebi „bunelor femei”, din pricină că ele au fost cel mai mult interesate în planurile de pace. Cam opt milioane de femei americane au semnat o petiție pentru pace, trimețând-o la Geneva cu ocazia ținerii ultimei mare Conferințe în 1932. El spune că aceste femei însuflețite de gânduri de pace „au puternice motive să fie foarte crud desamăgite din pricina celor ce au loc acolo”.

Einstein merge până acolo încât să acuze direct că „la Conferințele dela Geneva se pregătește războiul iar nu pacea”. El explică această afirmație surprinzătoare prin arătarea următoarelor fapte:

„Delegații fiecărei puteri cer cu insistență ca alte puteri să dezarmeze, ca să-și reducă armamentele, în timp ce propria lor țară își menține ostirea și chiar o mărește ca și cum ar fi să bată vântul războiului.

„Când delegația unei țări pretinde dreptul să se înarmeze până la un punct anumit atunci o jumătate de duzină de alte puteri se ridică imediat și pretind o proporțională creștere a ostirilor lor. Căci la ce folosesc armele dacă nu ești mai bine înarmat decât vecinul tău?...”

„Am luat parte la conferințele dela Geneva în timpul cărora s'a discutat cantitatea de pulbere ce ar trebui să intre în gloanțele unui anumit tip de puști. Discuția a fost foarte tehnică și abstractă. Nimeni nu a ridicat vreo obiecțiune pe motivul că aceste gloanțe au de scop să intre în carne omească, și că partea principală nu era că acestea vor fi împinse de o cantitate de două sau trei sferturi de uncie de pulbere sau două și șapte optimi din aceeași materie.

„Am ascultat pe oratorii dela Conferința Păcii discutând raza de sbor a aeroplanelor de bombardament. Ca și cum în cazul unui războiu va fi de o așa mare importanță pentru populația de jos — bărbați, femei, și copii — dacă ei ar fi amenințați cu nimicirea de un aeroplan de bombardament care ar sbrura la o înălțime de 300 de metri deasupra capetelor lor sau la o înălțime de 3300 de metri!

„Alți delegați se luptă din răspuț să stabilească în ce caz un tanc este socotit tanc și când nu

este. Că aceste tancuri sunt în mod deosebit destinate a sfărâma și sdrobi pe oameni pare a fi în afară de discuție!

„Discuțiile Conferinței dezarmării au fost împărțite în trei părți: războiul terestru, războiul aerian, și războiul chimic. Nu cunosc calitatea gazelor cari sunt discutate la conferințele dezarmării de către chimiști și bacteriologi. Dar eu nu văd prea mare diferență dacă eu și cu copiii mei suntem omorâți de gaze cari provoacă crampe la stomac sau de acelea cari produc imediată încetare a bătăii inimii! Ascultând discuțiile tehnicienilor, îmi făcea impresia că mă găsesc într'un abator. Conferințele de pace!

„Conferințele de pace! Pe scena lumii niciodată nu s'a jucat vreo farsă mai primejdioasă”.

Ce desvăluire a adevăratelor stări de lucruri din lumea internațională! Ce comentariu despre mult laudatele conferințe de pace și despre Liga Națiunilor însăși, ca mijloace de aducere a păcii și fericirii în lume! Einstein ar fi putut folosi un titlu mult mai potrivit pentru cercetarea pe care a făcut-o asupra adunărilor de pace dela Geneva. El mai bine ar fi spus: Tragedia Păcii. Ce minunat comentariu cu privire la cuvântul profetic, care ne spune despre aceia cari vor striga „Pace, pace; când nu este pace”, și despre aceia cari vor striga „Pace și siguranță”, când nimicirea este aproape.

Rezultatul clar și evident al tuturor acestor adunări de pace este în mod simplu să orbească mințile oamenilor pentru ca ei să nu-și dea seama de gravitatea stărilor de azi din lume. Deși în mare măsură sunt planuri bine stabilite de războiu, totuși în cursul conferințelor de pace, multe popoare vor lua parte la aceste adunări cu nădejdea că în vreun fel sau altul lucrurile se vor putea aranja. Dar cu durere trebuie să vedem adevărul cuvintelor lui Einstein, care spune că acestea sunt adunări „unde se pregătește războiul iar nu pacea”, cuvinte a căror realizare nimeni dintre noi nu ar dori să o vadă, lucru pentru care se cere din partea fiecăruia dintre noi să lupte.

Chiar această situație de pace aparentă va contribui în foarte mare măsură la împlinirea avertizărilor atât de repetate ale Scripturilor că ziua Domnului va veni ca un fur în timpul nopții. Și în lumina acestor destăinuri cuprinse în această expunere a conferințelor de pace putem înțelege mai bine următoarea avertizare din Spiritul profeției:

„Venind, ziua lui Dumnezeu sosește fără de veste pentru cei necredincioși. Când vieața își continuă drumul ei ca mai înainte; când oamenii sunt absorbiți de plăceri, de afaceri, de comerț, de strângerea de bani; când conducători religioși nu fac decât să proslăvească progresul și lumina lumii, și poporul este adormit într-o siguranță falsă, atunci, ca și furul din miez de noapte ce se furișează în casa nepăzită, tot așa de fără de veste va veni nimicirea

asupra celor nepăsători și necredincioși“. „Marea Luptă“, p. 38.

Cu drept cuvânt noi putem fi mulțumitori că nu suntem în întunec, ca ziua aceea să ne surprindă fără de veste. În adevăr putem fi mulțumitori, prin cuvintele lui Pavel, că suntem „fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunecului“. 1 Tes. 5, 5. Dar noi nu putem să ne sprijinim pe simplul fapt că aparținem cu numele poporului lui Dumnezeu, și astfel în mod automat să pretindem părtașia cu copiii luminii. Siguranța salvării noastre în marea zi a covârșitoarei surprize care va învălui pe cei răi la a doua venire, depinde de credincioasa noastră ascultare de îndemnarea lui Pavel: „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji“. Vers. 6.

În repetate rânduri Spiritul Profetiei ne-a avertizat despre grava primejdie a ațipirii și somnului spiritual. Astfel găsim această foarte puternică avertizare:

„Ce să spun spre a trezi pe poporul din urmă al lui Dumnezeu? Am văzut înaintea mea scenele grozave; Satana și îngerii săi caută să se arunce asupra poporului lui Dumnezeu cu toate puterile lor. El știe că dacă ei dorm puțin mai mult, el este sigur de ei“. „Mărturie“, Vol. 1, p. 263.

Dacă o asemenea avertizare a fost potrivită atunci când a fost scris Volumul întâiu din „Mărturie“, cu cât este ea mai potrivită astăzi când stările din lumea noastră sunt cu mult mai încordate, mai tumultuoase, decât chiar s'ar fi visat atunci când pionierii acestei întreprinderi au pășit să avertizeze lumea despre evenimentele ce au să vină!

Cine poate spune ce aduce o zi cu ea? Editorul răspânditei publicații *Christian Century* face următoarele observații, rezumând anul care a trecut:

„Anul trecut a fost caracterizat prin turburări politice atât de generale preînchipuind o lume în pragul revoluției. Cetățeni cari, acum câțiva ani, trăiau aproape necunosători ai evenimentelor din afară de cercul lor local și-au luat obiceiul de a căuta cu oarecare teamă în ziare, fiind curioși să afle ce noi turburări de ordin politic mai sunt anunțate“.

Nouă celor de azi ni se potrivește avertizarea lui Hristos:

„Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului“. Luca 21, 34—36.

De aceea, noi cari ne dăm seama de situația în care se găsește întreaga omenire, cât de grabnici și de săritori ar trebui să fim în a

căuta să ducem oamenii pe Isus, care locuind în inimile fiecărui ins, îi va călăuzi gândurile și faptele în așa fel încât toți vor găsi plăcere în a se iubi, iar nicidecum în a se război.

F. D. N.

Cum spui „Bună dimineața“?

Te-ai gândit vreodată ce mare deosebire este în felul cum zice oamenii „Bună dimineața“? După felul cum zice „Bună dimineața“, poți să spui ce fel de om este acela cu care te-ai întâlnit.

„BUNA DIMINEAȚA“! rostește cu putere omul bun și prietenos din fire. Când îl auzim zicând aceste cuvinte știm că el nu are vreo pretenție, și așteptăm ca după acestea să urmeze un zâmbet plăcut și o strângere de mână familiară.

„Bună dimineața“? zice cel timid, într'un fel pe jumătate întrebător, ca și cum nu ar fi de ajuns de sigur dacă este sau nu o dimineață bună.

„Bună DIMINEAȚA“! murmură omul cu veșnică nemulțumire. El știe bine că este *dimineață*, dar pentru el nu face nici o deosebire dacă această dimineață este bună sau nu.

„BUNA 'neața“, zice omul grăbit. El spune aceste cuvinte ca și cum ar fi surprins văzându-te, și „dimineața“ rareori se aude când el trece în goană.

„Bună dimineața“, spune un altul fără nici o expresie, fără nici un accent sau nuanță în voce, făcându-ne să ne gândim că cel care ne salută este lipsit de viață.

„Bun 'neața“, de abia rostește, de obicei dând ca răspuns la salutarea noastră, omul acela care așteaptă ca mai întâiu noi să-i vorbim.

„'Neața“, mormăie omul care este prea ocupat cu chestiuni *importante* cari nu-i mai îngăduie să fie prietenos. El nu-și ia timp nici măcar să rostească și celelalte patru litere dela începutul cuvântului.

Sunt tot atâtea feluri de a zice „Bună dimineața“, câte feluri de oameni sunt. Cunoșc pe cineva care doar își înclina capul, zâmbea, saluta cu mâna, dar nu spunea nimic. Cineva ar putea să gândească despre acest om că ar face parte din înalta aristocrație, și deci nu ar vrea să fie văzut vorbind cu oamenii de rând, dar eu îl înțeleg. El este mut. Sunt sigur că dacă ar putea să vorbească, ar fi bucuros să spună: „BUNA DIMINEAȚA“!

N. W. N.

Câteva cuvinte despre radio

Trăim într'un secol extraordinar în cece privește numărul și importanța descoperirilor. Avem la dispoziție o mulțime de avantajii la cari părinții noștri nici nu gândeau: vapoarele, locomotivele, automobilele, aeroplanelle, telegraful, telefonul, etc. Acestea sunt invențiile generației actuale și ele cu toatele aduc servicii prețioase în ramurile politice, religioase, comerciale și sociale din lume.

Dar invenția cea mai extraordinară se poate că este radio. A fost o zi memorabilă aceea când o depeșă a putut să fie dusă cu ajutorul aburilor în loc să străbată acel drum agale cu o diligență. Apoi a fost un lucru și mai surprinzător când prin ajutorul telegrafului a putut fi transmisă aproape momentan prin firele telegrafice. Ne amintim de prima dată când am vorbit la telefon, și de sentimentul cu totul deosebit pe care l-am simțit când am auzit clar vocea prietenului nostru îndepărtat. Dar să iei un receptor în mână, să-l duci la ureche, și astfel să prinzi sunetele voci omenești, vibrațiile muzicii cari călătoresc în văzduh fără să fie în legătură vizibilă cu sursa acestor sunete, este o manifestație uimitoare a geniului omenesc. Radio-telefonია astăzi își ocupă locul ei în viețua omierii ca un factor puternic de formare.... sau de deformare a caracterului.

Care va fi influența acestei invenții? Nu este cu puțință de răspuns la această chestiune fără să se țină în seamă diferiți factori: felul cum este folosit aparatul, natura veștilor pe cari le prinde, cantitatea de timp cât o ia, caracterul acelora cari se slujesc de această invenție. Dușmanul a orice este bine va căuta de sigur să facă așa ca această invenție să fie folosită spre împlinirea planurilor sale. In același fel după cum presa de tipar, telegraful, telefonul sunt mijloace cari servesc în același timp și binelui și răului, tot astfel și radiofonia va servi și ea acestor două scopuri.

Faptul asupra căruia voim să insistăm noi astăzi este influența cea rea pe care o poate avea folosirea aparatelor radiotelefonice. Mii din aceste aparate sunt instalate în case. Există și în numeroase case de adventiști. In cele mai multe cazuri fără îndoială că folosirea lor este limitată în mod inteligent ținând seamă atât de timp cât și de cele ce se recepționează. Dar pe de altă parte știm că în anumite cazuri influența acestei invenții este rea și cât se poate de primejdioasă. Cunoaștem adventiști cari stau noapți întregi să asculte fel de fel de muzică. Câte unele din cântecele transmise se poate să aibă o influență minunată, dar o bună

parte din cele ascultate fără nici un control aduc rău.

De asemenea cunoaștem anumite cazuri unde aparatul de radio este folosit în felul acesta nu numai în tot timpul săptămânii ci și Vineri seara și în timpul orelor de Sabat. Nu credem că în felul acesta adventiștii folosesc timpul lor în chipul cel mai înțeleptesc. Nu putem înțelege ca un bărbat sau o femeie, ca un tânăr sau ca un bătrân ce are în inima sa solia lui Dumnezeu și care găsește în calea sa atât de numeroase ocazii să facă lucrare misionară să-și piardă timpul seară după seară, și câteodată nopți întregi ascultând cine știi ce lucruri, și aceasta până și în Sabat.

Influența cea rea pe care o poate exercita această invenție asupra vieții și caracterului nu se măsoară cu suma care trebuie cheltuită pentru cumpărarea aparatului, sumă care în unele cazuri este considerabilă. Și aceasta ținând seamă apoi și mai mult de orele prețioase cari sunt risipite în felul acesta într'un chip fără rost, și mai mult prin influența care o exercită asupra sufletului și asupra vieții anumite lucruri transmise prin radio.

Pe bună dreptate ne ridicăm și contra influenței dăunătoare a cinematografului. Ar fi bine dacă am privi la fel amenințarea crescândă a radiofoniei asupra sufletului tineretului nostru. Dumnezeu dorește ca poporul Său să folosească în chip înțeleptesc timpul acesta prețios.

Și noi suntem de părerea că spiritul și corpul trebuie să fie recreate și distrat, dar credem că această recreere trebuie să fie creștinească; credem că este de nevoie recreația care interesează și amuză, și care în același timp inspiră și instruește. Recreația creștină exercită o influență sfântă atât asupra corpului cât și asupra sufletului. Ea le dă mai multă viațoaie. Ea reînviorează, ea odihnește și pregătește pentru datoriile serioase din viață.

Departa de noi de a condamna folosirea înțeleaptă și potrivită a radiotelefoniei. Nu judecăm pe nimeni, dar ne ridicăm glasul pentru a-i avertiza de excesele cari pot să se producă prin folosirea ei, cum și contra influenței dăunătoare pe care o poate exersa o bună parte din soliile pe cari le aduce. Un om avertizat va lăsa cât doi.

F. M.

„Contemplând splendorile și armoniile universului, pentru un moment mi s'a părut că văd trecând umbra lui Dumnezeu peste fața naturii“. — Linné.

La hotarul Canaanului!

Sosise timpul! Dumnezeu dorea să-Și țină Cuvântul și să-Și aducă la îndeplinire făgăduința: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tău! Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu Insumi Mă voi pogori cu tine în Egipt și Eu însumi te voi scoate de acolo“. Făgăduința de față fusese făcută lui Iacob, fiul lui Isaac.

Nu felul minunat în care a scos Domnul pe poporul Său din Egipt se urmărește aci, ci scoaterea în evidență a unui singur caracter din acest popor, și anume *Moise!* Ele este omul care — chemat de Dumnezeu, — a încercat să facă marea lucrare la care era chemat, prin puterea brațului său. Chiar dinainte de a fi conducătorul poporului, el ne prezintă o vieță dela care putem lua multe învățături. Este omul care în

tovărășia oițelor sale ajunsese să se tăgăduiască cu totul pe sine, situație care este cea mai plăcută Domnului; și tocmai în această situație l-a chemat. În virtutea acestei chemări, după ce a fost asigurat că Domnul va fi Acela care va face marea lucrare, el a mers la Faraon de multe ori, și tot de atâtea ori a luptat pentru cauza lui Dumnezeu, până ce în cele din urmă ajunsese să se pronunțe în favoarea Domnului său astfel: „Nici o unghie din turmele noastre nu va rămâne în țara aceasta“. Exod 10, 26.

Este bărbatul care a văzut cum a revărsat Domnul pedeapsa grozavă asupra Egiptului în formă de plăgi; cum Faraon cu oastea lui au pierit în Marea Roșie; cum a căzut mană din cer pentru hrănirea poporului în pustiu și cum apa a izvorât din stâncă la Cuvântul Domnului. Ținta acestui mare bărbat era înainte, și tot mereu înainte; n'o vedea cu ochii, însă prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, o vedea realizându-se. Vedea Canaanul cel făgăduit ca o țară a fericirii, țara cea din belșug binecuvântată de Dumnezeu, unde curge laptele și mierea! Mersese tot timpul împreună cu poporul. Împreună cu el suferise oboseala, lipsa, și ispitele de tot felul, pentru că dorea ca împreună cu el să ajungă în posesia celor făgăduite! Totuși, atunci când poporul s'a datat la păcate, nu a ezitat să-l mustre, cu riscul de a

fi ucis cu pietre; iar când toată Comunitatea se clătină, singur Moise a fost acela care a rămas la spărtură, schimbând prin tăria sa de caracter, hotărârea lui Dumnezeu, de a distruge poporul.

După ce trecură cele câteva zeci de zile cât le trebuiră să ajungă la hotarul Canaanului, iată-i ajunși la marginile mult doritului și mult așteptatului pământ.

Veștile cele înfiorătoare însă cari au fost aduse de iscoadele cele rele, aduseră atâta desamăgire și atâta groază în popor, că hotărârea să se înapoieze în Egipt. Singuri: Caleb și Iosua au mai ținut curajul poporului, însă sentința Domnului se rosti precis și de astă dată: „Să se întoarcă înapoi! Patruzeci de ani vor

rătăci prin pustiu și apoi toată generația aceasta va cădea în acest timp afară de cei cari au rămas credincioși“. După ce Moise le mai vorbi despre fericita făgăduința a Domnului, se înapoiară descurajați și cu groaza morții în suflet, să facă acea lungă călătorie de 40 de ani.

Clipele treceau mai greu pentru Moise, însă se mângâia totuși că la împlinirea timpului anunțat, își va vedea idealul împlinit, ținta ajunsă!....

Trecuse timpul. Generația despre care vorbirăm mai sus, se stinsese. Cuvântul Domnului rostit cu privire la ea, se împlinise. Noua generație, era mai favorizată întrucât putea să învețe dela înaintașii lor cum să se poarte față de Domnul. Cei 40 de ani aproape erau pe sfârșite, și Moise era încă în fruntea poporului. Se vede însă că omul din toată truda prin care trece, tot fără minte se alege. Așa și cu noua generație. Ispitiți de diavolul, ei începură să se teamă de viitorul copiilor lor că nu vor avea cu ce să trăiască în acest pustiu și începură să murmure contra lui Moise și a lui Aron, aruncând asupra lor responsabilitatea scoaterii din Egipt. Pierduseră din față pe Dumnezeu! Și bătrânul Moise, el, omul care atrăsese atenția lui Dumnezeu în momentul cel mai critic, el care purtase cu resemnare toate greutățile și suferințele, își pierdu par'că răbdarea, veni o clipă

Părinte Sfânt.

*„Părinte Sfânt, mă'ncred în Tine!
Tu-mi ești nădejdea cea din urmă!
Transformă-mă și fă din mine,
Un miel supus în marea-Ți turmă!*

*Și azi când marea fericire
Ne stă în față surâzândă
Ah! Doamne scapă de pieire
Inima-mi slabă și plâpândă!*

*A Canaanului splendoare,
Fă Doamne ca s'o văd în față,
Pentru ca să-Ți aduc onoare
In toată veșnica mea vieță.*

de inconștiență momentană, pe dinaintea ochilor îi trecură toate relele săvârșite de acest popor împietrit: toate nemulțumirile, răsvăririle și greutățile pe cari le întâmpinase cu conducerea lui, și în acest moment, el scoase acel cuvânt plin de amărăciune:

„Răzvrătiților! Putea-vom noi să vă dăm apă vouă?“ Mergând la stâncă, Moise uită ce prescripțiuni îi fuseseră date, și anume ca să lovească numai odată, și lovi de două ori! Apa curse, căci Domnul nu voia ca Numele Său să nu fie onorat în fața poporului, dar aci se hotărî sentința lui Moise! Pentrucă el călcase aceste prescripțiuni cari în viitor aveau o însemnătate simbolică, veni sentința care sună: „Tu nu vei intra în Canaan, ci doar de departe vei privi mărirea lui“. Cu glas de rugăciune, Moise se adresă Domnului zicând: „Doamne, lasă-mă să trec și eu în țara aceea!“ Dar răs-

punsul Domnului a fost: „Mai mult despre lucrul acesta să nu-Mi mai vorbești!“

Iubite frate, oriunde te-ai afla! Iubite suflet credincios! Așază-te în situația lui Moise și străduiește-te să simți ce a simțit el atunci. Căci și tu ca și eu, stăm la pragul fericirii, la hotarul Canaanului. Este de ajuns însă o singură și în aparență o neînsemnată greșală, abatere, pentru ca sentința rostită față de Moise să se repete și cu noi. În Sfânta Cetate se intrupează toată speranța credincioșilor, căci în ea se află fericirea, Mântuitorul lor, deci și al nostru. Prudență, răbdare și deplină încredere în brațul Domnului se cer, pentru ca nu tocmai acum când suntem mai aproape de mântuire ca oricând, valurile de ispite să ne facă să rămânem afară. De rămânerea noastră lângă Domnul, va depinde: mântuirea sau pierrea noastră veșnică!

G. Graur.

Biruința Lui e a mea

Multă vreme am căutat să obțin biruința asupra păcatului, dar nu am izbutit. Mai apoi însă am înțeles motivul insuccesului meu. În loc să fac partea pe care Dumnezeu vrea să o fac și pe care o pot face, eu încercam să fac partea lui Dumnezeu, lucru pe care El nu Se așteaptă a-l face eu și pe care de fapt nici nu îl pot face. Rolul meu nu constă în a câștiga biruința ci în a primi biruința care a fost deja câștigată pentru mine de către Isus Hristos.

„Dar“, veți zice voi, „Biblia nu vorbește oare de ostași, de războiu, de lupte“? Da, de sigur. Nu ne este zis că noi trebuie să ne luptăm spre a intra în împărăția cerurilor? Absolut, trebuie să ne luptăm. Atunci? Ceeace este de nevoie este ca noi să fim siguri de țința pentru care trebuie să ne străduim și să ne luptăm.

Hristos ca om a luptat lupta vieții și El a trăit ca locțiitorul meu. El a câștigat lupta pentru mine, și de aceea ne și zice: „Nu vă temeți, Eu am biruit lumea“. De aceea eu pot spune cu cea mai mare recunoștință: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“. Dificultățile mele în cece privește dobândirea biruinții constau în aceea că eu nu dădeam atenție faptului că biruința este un dar, că ea este deja câștigată, că ea este gata a fi dată tuturor aceluia cari vor să o primească. Eu îmi luam însărcinarea să câștig ceeace fusese deja câștigat pentru mine, și lucrul acesta mă conduse la eșec.

Biruința este inseparabilă de însuși Hristos și când am învățat felul de a primi pe Hristos printr'o legătură intimă cu El, am început o viață nouă. Nu vreau să spun că nu am avut

lupte și că nu am săvârșit și eu greșeli. Departe de mine așa ceva. Dar eu am fost bătut atunci când influențele s'au îndreptat asupra mea și m'au făcut să-mi pierd încrederea în Hristos ca Mântuitorul meu personal, despărțindu-mă de El. Am săvârșit greșeli când am îngăduit vreun anumit lucru să se așeze între El și mine, împiedicându-mă să-I văd fața prin ochii credinței. Oprindu-mi privirile asupra vrăjmașului, asupra greutăților, asupra mea însumi, și asupra propriilor mele greșeli din trecut, pierd curajul și nu mai dobândesc biruința. De aceea mi-am și luat deviza: „Ochii continuu la Isus“!

Lupta în care trebuie să lupt este „lupta cea bună a credinței“. Dar armele de cari trebuie să mă folosesc nu sunt ale cărnii. Eu nu am nici o încredere în mine însumi și nici în propria mea putere de a învinge răul. Eu ascult pe cel care spune: „Puterea mea se împlinește în slăbiciunea ta“. Și astfel eu îmi supun întreaga mea fire călăuzirii Sale. Eu îi îngădui să provoace în mine „voința și înfăptuirea“. Și lucrând cu siguranța că El mă conduce la biruință, nu sunt cătuș de puțin amăgit. Trăind în mine, vieța Sa biruitoare îmi dă biruința. Lucrul acesta însă cere ca eu să-mi ofer corpul ca un sacrificiu viu, ca să nu aleg cu voie calea neascultării și ca să nu las ca să săvârșesc cu conștiință un păcat. O asemenea purtare, care formează vieța de credință, îi face Lui cu putință a-mi da biruința pe care El a câștigat-o pentru mine.

Biruința Sa e a mea. L-ați primit și voi ca El să fie și biruința voastră?

W. W. Prescott.

O aniversare în Cluj

„Onorează pe părintele tău, și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie multe pe pământul, pe care-l dă ție Domnul Dumnezeuul tău“. Ex. 20, 12. Și marele apostol Pavel spune în Romani 13; 7: „Dați celui care cere cinstea, cinstea“. Prin aceste cuvinte și altele din Sfânta Scriptură, creștinii sunt îndemnați să-și onoreze părinții. Porunca aceasta nu se referă direct numai la părinții trupești, ci și la părinții spirituali. Deseori, persoanele cari prin eforturile apostolilor au fost aduse de către ei la creștinism, chiar și dacă nu erau de același neam, sunt numite „copiii mei“, „fiul meu“. 3 Ioan 4; 1 Tim. 1, 2. Deci acești fii să cinstească pe părinții lor spirituali, după cum zice și apostolul

1899 a primit adevărul, deci fiind botezat la vârsta de 16 ani. În luna Februarie, 1901, dânsul a plecat la școala noastră misionară din Friedensau, Germania, singura noastră școală din toată Europa pe vremea aceea. În luna Martie 1903, întorcându-se din Friedensau, a fost angajat ca lucrător misionar, dându-i-se drept de lucru orașul Arad. Pe vremea aceea avea 20 de ani, și astăzi fiind în vârstă de 50 ani are tocmai 30 de ani de lucrare. În acest timp de 30 ani, fratele Kelemen a lucrat cu succes în Ungaria și Transilvania. În anul 1910, dânsul a fost întărit ca predicator prin binecuvântare și în anul 1929 a fost ales ca președinte al unei Conferinței. În calitatea aceasta dânsul

Fr. Ștefan Kelemen cu soția sa în mijlocul Corului și Misionarilor Voluntari din Cluj cu ocazia acestei aniversări

Pavel: „Dați cinstea, cui se cuvine cinste“.

În interesul lucrării am fost în zilele dela 16—19 Martie la Cluj, unde avem o capelă frumoasă și o Comunitate de peste 200 membri. Acolo am avut adunări frumoase și binecuvântate, Vineri seară, în Sabat și Duminică seară. În toate adunările acestea, capela noastră a fost plină. Adunarea de Duminică seară, 19 Martie, n'a fost o adunare obișnuită publică, ci mai mult o adunare specială de aniversare, aranjată de către tineretul nostru de acolo, spre aniversarea fratelui Ștefan Kelemen, președintele Conferinței Transilvania, deoarece fratele Kelemen a sărbătorea în ziua aceea o aniversare dublă, adică ziua împlinirii a 50 de ani, cât și a 30 de ani ca lucrător misionar, angajat în lucrarea Adventă. Deci dânsul a fost sărbătorit.

Fratele Kelemen a fost născut în luna Martie, anul 1883, iar în luna Noembrie în anul

a lucrat doi ani în Conferința Banat—Crișana, iar dela anul 1931 încoace în Conferința Transilvania. Fratele Kelemen este deci cel mai vechi lucrător indigen din toată Transilvania, ba chiar din toată România, și întrucât dânsul a fost botezat în vârstă de 16 ani, dânsul reprezintă și primul tineret Adventist în Transilvania.

În acest timp de 30 de ani, fratele Kelemen a trecut și prin zile grele din cauza adevărului, suferind prigoniri și fiind deseori închis. Chiar în viața lui familiară n'a fost scutit de evenimente triste, deoarece prima sa soție cu care se căsătorise în anul 1910, îi murise după un an și jumătate, însă în anul 1918 s'a căsătorit de a doua oară, cu care soție trăește până în ziua de astăzi.

Cum am amintit mai sus, adunarea de Duminică seară, 19 Martie, a fost o adunare specială a tineretului, aranjată spre onoarea frate-

lui nostru Kelemen. Un frumos program a fost alcătuit, corul cânta cântări diferite și frumoase, iar fiindcă dâșii au și o orchestră bună s'au executat și bucăți speciale de muzică de către orchestră, precum și cântări combinate, adică corul acompaniat de orchestră. Subsemnatul a ținut o scurtă cuvântare cu privire la chemarea tineretului și idealul lor, precum și despre credințioșie. Fratele Gaspar, predicatorul local, a salutat și a felicitat pe sărbătorit, în numele Comunității, și sora Wilma Steinmeier prin declamarea unei poezii l-a salutat și l-a felicitat în numele tineretului; iar la sfârșit fratele Kelemen, cel sărbătorit, a mulțumit prin cuvinte mișcătoare pentru felicitările primite. Intreaga serbare a reușit foarte bine.

Ascultând cântările și bucățile muzicale, precum și felicitările pe care fratele Gaspar le-a adresat fratelui Kelemen în numele Comunității, și ale sorei Steinmeier în numele tineretului, am fost cu toții foarte impresionați și am observat că toate au făcut o impresie bună asupra celor prezenți, convingându-mă că ar fi bine și spre binecuvântarea lucrării lui Dumnezeu, dacă ar exista în poporul nostru Adventist acest spirit de iubire frățească, respect și cinstire a fraților bătrâni și vechi în credință, cari au lucrat ca pionieri în această lucrare a lui Dumnezeu în zile bune și rele, și dacă ar fi astfel onorați, primind mulțumirile poporului. Spunând acestori veterani din lucrarea lui Dumnezeu un cuvânt de apreciere, aceasta într'adevăr le este de o mare valoare și o mângâiere, care le aduce multe bucurii, văzând că lucrarea lor nu a fost în zadar, fiind prețuiți și respec-

tați din partea membrilor noștri. Este în sensul Bibliei dacă onorăm încă în timpul vieții lor pe acei cărora li cuvine onoare, și dându-le doveză și semne de iubire și de apreciere fiind în viață, au și dâșii un folos și o bucurie prin aceasta, căci dacă omul este mort numai știe nimic, nu știe dacă este iubit și lucrarea lui prețuită. Deci ne folosim de această ocazie și cu bucurie spunem fraților lucrători și membrilor vechi în credință cari au stat lângă adevăr neclintii, lucrând în interesul lucrării Advente cu toată credințioșia 20, 25 sau 30 de ani sau chiar și mai mult în lucrare, trecând prin multe neazuri și obstacole, că avem tot respectul față de dâșii, și le dăm toată cinstea și că prețuim lucrarea săvârșită de ei. Dumnezeu să-i binecuvinteze și să-i păstreze și de acum înainte ca un stâlp în lucrarea Sa de mântuire! Iar tineretului nostru de azi spun să urmeze exemplul bun dat de acest veteran bun al lucrării lui Dumnezeu, și să rămână tot așa de credincios și neclintit în credința Adventă. Să dea bunul Dumnezeu, ca astfel de adunări speciale jubilară rânduite spre onoarea veteranilor, după cum frații noștri din Cluj au serbat, să fie un îndemn bun pentru cei tineri și cei bătrâni ca să rămână credincioși și activi în lucrarea Domnului până în ziua cea mare și glorioasă când Domnul Hristos vine și le urează bun venit, zicându-le: „Bine, slugă bună și credincioasă, la puține ai fost credincios, la multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău“. Mat. 25, 21.

P. H. Hermann.

COPIII ȘI STELELE

Studiul naturii, transformat în cele mai multe cazuri în ore plăcute s'a întins la un număr mare de subiecte. Păsărelele, fluturașii, arborii, florile și scoișoarele au pretutindeni admiratori entuziaști. Dar există o știință a naturii care este neglijată într'un chip surprinzător. Puneți o întrebare asupra constelațiilor, planetelor, stelelor; întrebați cari sunt acelea ce se zăresc dimineața și seara în fiecare epocă a anului: veți descoperi că din 20 de persoane nouăsprezece cu greu pot recunoaște Calea Laptelui din Marea Ursă. Și totuși, ce poartă se deschide aci înaintea spiritului gânditor!

În fiecare noapte marea procesiune trece pe deasupra orașelor. Din stradă sau dela ferăstră ar trebui să o contemplăm. Care este copilul care, dus în întunerecul plin de șoapte al unei nopți de vară sau în glorioasa frumusețe argintie a unei nopți de iarnă pentru a i se vorbi despre stele, a uitat vreodată acest

spectacol? Numele poate să nu și le mai amintească, dar ceva — o impresie de frumos, de taină, de minune nedescrisă a universului — rămâne neștersă.

Matematecianul Nathanael Bowditch se folosea de o stratagemă interesantă pentru a învăța pe copiii săi astronomia. Fiul său povestește că tatăl lor le răsplătea purtarea lor bună, desenându-le o constelație pe mână. Fericiți copii făcându-i să studieze astfel stelele în timpul orelor lor vesele!

Fără îndoială, stelele pot fi studiate în cărți sau la școală; dar oricât de puțin ar învăța tatăl pe copilul său despre frumusețea și măreția cerului, aceasta i-ar lăsa o impresie neștersă.

„Desăvârșirea caracterului nu poate fi atinsă fără sacrificiu de sine“. — E. G. White.

Secretele familiei

Iată prima și ultima mea experiență pe care am făcut-o în străduințele mele de a-mi învăța copiii să nu divulge secretele familiei.

Fiul meu cel mai mare era un guraliv, și cum se ducea de foarte multe ori în vizită singur pe la vecini, mă temeam totdeauna ca nu cumva să se apuce să povestească mai mult decât ar fi trebuit. De aceea, într-o seară luându-l pe genuchii mei, îi zisei:

— Scumpul meu, nu trebuie să istorisești la vecini, și în deosebi doamnei Marinescu, ceeace vorbim și ceeace facem noi în casă.

El era un băiat cu spirit vioiu. El mă înțelese îndată și-mi făgădui că va asculta.

După câteva zile, el intră cu un aer triumfător:

— Mămico, zise el, mi-am adus aminte de sfaturile pe cari mi le-ai dat. Doamna Marinescu m'a întrebat când plecî anul acesta la băi, și eu i-am răspuns: „Nu pot să vă spun; mama nu vrea ca dvs. să-i cunoașteți planurile.

În consternarea mea am fost ispitită să cert pe copil, dar după o clipă de meditare mi-am

zis că este de mai mare folos ca lucrurile să rămână așa cum sunt, din moment ce ele nu puteau fi nici explicate și nici îndulcite, preferând să pierd prietenia doamnei Marinescu decât să murdăresc sufletul curat și încrezător al copilului meu printr'o lecție de diplomație.

Când fratele său mai mic, un copil mult mai liniștit — dar tot atât de doritor să facă vizite pe la vecini — bun și iubitor față de toți pe cari îi cunoștea, ajunse în vârsta când putea ca să destăinue secretele, eu nu l-am prevenit ci m'am încrezut în judecata lui. Într'o zi, după ce se întorsese dela o vecină la care-l trimesesem cu ceva, el rămase o clipă puțin la o parte, foarte absorbit de un gând turburător. Apoi însă zise:

— Mămico, ce trebuie să răspund când sunt întrebat: „Ce face mămica ta“? sau: „Ce ai mâncat astăzi la prânz“?

— Ce ai răspuns tu, îi zisei eu?

— Ei, zise el, privind în mod timid în altă parte, am zis: „Scuzați-mă, dar trebuie să plec“.

Culegere.

Parabola tatălui risipitor

Un om avea doi fii. Cel mai tânăr veni la el și-i zise: „Tată, dă-mi partea care mi se cuvine din timpul tău, din atenția ta, din prietenia și din sfaturile tale la cari am dreptul“.

Și tatăl își împărți banii în două. Din una din aceste părți plăti toate cele necesare fiului său. Îl trimise la una din școlile cele mai însemnate, îl dădu să învețe dansul, și el era cu gândul că lucrând în felul acesta își împlinea toată datoria sa față de fiul său.

După câțiva ani, luând cealaltă parte a averii sale, a aspirațiilor și a ambițiilor sale, tatăl plecă în călătorie într'o țară foarte depărtată, în țara finanțelor unde se tratau afaceri cari nu interesau cătuși de puțin pe fiul său. Acest om pierdu ocazia de a deveni prietenul copilului său.

Când se scurse o bună parte din vieța sa, era bogat dar totuși nefericit. El simțea în inima sa un gol ce-l înspăimânta; el avea nevoie de simpatie și de prietenie adevărată.

El se alătură de un anumit cerc de oameni cari îl numiră președinte. El se bucura de o mare stimă, dar nimeni nu-i acorda prietenia pe care o căuta.

Foarte abătut, el își zise: „Câți dintre prietenii

mei au fii cu cari pot sta de vorbă în ce privește lucrările lor și cu cari trăesc fericiți, în timp ce aci inima mea suferă și plânge. Da, am să plec să caut pe fiul meu, și găsindu-l, îi voi zice: „Fiul meu, am păcătuit contra cerului și contra ta. Nu mai sunt vrednic să mă numesc tatăl tău; dar socotește-mă ca pe unul din prietenii tăi“.

Și tatăl se îndreptă către casa unde locuia fiul său; dar încă pe când tatăl era departe, fiul său îl recunoscă și a fost foarte surprins de această vizită; și în loc să se ducă să se arunce în brațele tatălui său, el se dădu înapoi și se simți stingherit.

Și tatăl său îi zise:

„Fiul meu, am păcătuit contra cerului și contra ta; nu mai sunt demn să fiu numit tatăl tău, dar iartă-mă și lasă-mă să-ți devin prieten.

Dar fiul răspunse:

„Aș dori ca să se poată lucrul acesta, dar este prea târziu. Cândva eu am avut nevoie să învăț, am avut nevoie de prietenie. Tu nu ai venit și eu mi-am ales prieteni răi. . . . Acuma eu nu mai sunt decât o ruină și tu nu mai poți face nimica pentru mine. Este prea târziu, prea târziu, prea târziu!“ *Blake Godfrey.*

Tineretul are nevoie de răbdare?

Răbdare! Ce importanță are acest cuvânt asupra voastră?

Iată cum definește dicționarul răbdarea: „Dispozițiune firească de a îndura cu resemnare durerile, ocările, necazurile, împotrivirile; puterea de a aștepta în liniște“, nu a aștepta în mod agitat sau scoțând diferite strigăte deperate, ci de a aștepta în liniște, având în față o țintă bine definită. Astăzi, lucruri multe trebuie făcute în timp puțin. Faptul că ținem să dăm socoteală, este unul din motivele pentru cari devenim atât de nerăbdători. Noi uităm că apostolul Pavel avea drept deviză: „Eu fac un singur lucru“.

Nici un alt secol nu a fost atât de eminate secolul tineretului după cum este acela în care trăim noi. Iuțea cu care se succed marile evenimente mondiale, seria aproape uluitoare a invențiilor și descoperirilor cari se succed atât de repede așa încât aproape că una calcă pe tocul celeilalte, automobilele, avioanele cari ne duc cu o așa mare iuțea dintr'un loc în altul, toate aceste lucruri cari i-ar fi înăbușit pe străbunii noștri, sunt primite de generația actuală ca foarte naturale. Dorința noastră de a vedea lucrurile mergând cu iuțea, astăzi este satisfăcută pe dea'ntregul.

O elevă a unei școli superioare, o tânără plină de viață și entuziasm, zicea într'o zi: „O, urăsc cuvântul **răbdare!** Nu-mi place să aștept. Dacă întârăresc în viitor ceva care îmi place, vreau să-l am numaidecât; dacă este ceva rău, atunci și acest rău vreau să aibă loc tot repede. Ah! dacă aş putea aranja lucrurile după gustul meu, atunci le-ași face să meargă de două ori mai repede“.

O prietenă avea în grădina sa un trandafir cu un boboc ce crescuse mai mult decât ceilalți, și ea aștepta cu nerăbdare deschiderea acestui boboc. Într'o zi, ducându-se ca de obicei să vadă dacă s'a deschis bobocul, ea își găsi pe fetița sa cea mică foarte adâncită la un lucru alături de trandafir. Imediat avu un presentiment, și chiar înainte de a ajunge lângă fetiță, ea îi zise: „Ce faci acolo Lola“? Copilul își ridică căpșorul și răspunse surâzând: „O mămico, îi ajut trandafirului să-și desfacă bobocul, pentrucă el o face așa de încet“. Ce pagubă! Nerăbdarea sa stricase cecece, o zi mai târziu, ar fi fost o minune pentru ochi.

Peste tot se întâlnesc nerăbdători, oameni cari fac vreo boboacă în marele plan al vieții, din pricină că nu au putut să aștepte în liniște succesul pe care-l doreau; oameni cari, ca și fetița cea mică, care căuta să ajute bobocului a se desface, însă care nu a găsit la urmă decât dezamăgire. Poetul nu exprima decât planul lui Dumnezeu față de noi când zicea: „Învață să lucrezi și să aștepti“.

În fiecare an, tineri și tinere cu talente excepționale și asupra cărora se pun mari speranțe se înscriu în registrele școlilor noastre, dar după unul sau doi ani, nu se mai aude vorbindu-se despre ei. Unde sunt? Căzuți pe marginea drumului! Ei nu au avut răbdarea să treacă patru sau cinci ani lungi la școală, după care timp poziții frumoase și cari le făgăduiau o înaintare imediată, le erau oferite din toate părțile. Ei nu au luat seama la ocazia cea mai prețioasă dintre toate, aceea de a deveni buni lucrători pentru Dumnezeu.

Nu voi uita niciodată incidentul care a avut loc când clasa noastră de fizică vizită laboratorul unui colegiu din apropierea celuiia la care urmam eu. Profesorul de fizică, după ce ne-a arătat diferite aparate și ne-a explicat folosirea lor, ne conduse într'o cameră din subsol unde el făcea o experiență foarte delicată, aceea de „a cântări pământul“, după cum zicea el. Nu voi încerca să descriu instrumentele de cari se slujea, dar după ce ne-a dat câteva explicații cu privire la acest subiect, ne conduse la o masă și ne arătă un tablou cu cifre așezate în coloane. „Iată rapoartele mele“, zise el. „Eu nu încep să lucrez decât după ora zece seara, căci atunci, cea mai mare parte dintre pietoni intră în casele lor, și astfel sunt cele mai puține vibrații ale pământului. Din momentul acela și până cam la ora patru dimineața, eu înscriu rezultatele pe cari le obțin din minut în minut“.

Iată ce înseamnă a avea răbdare. Omul acela stătea acolo pe scaun toată noaptea, în acea cameră din subsol, singur în acea mare clădire, și din minut în minut, el scria rezultatele experienței sale, astfel încât calculele sale finale să fie absolut exacte.

Răbdarea nu este oare o sculă prețioasă? Poate să fie pusă ea la îndoială când ne gân-

(Urmare la pag. 80).

Colțul copiilor

O lecție meritată

Arthur tocmai se juca cu Tuți când îl chemă mama sa spre a-i da ceva de lucru. Tuți era mica maimuță pe care unchiul lui Arthur i-o dăduse cu ocazia aniversării nașterii sale.

— O, vai, nu vreau să aranjez această mare grămadă de lemne în pivniță. Mă distrez așa de bine cu Tuți. Margareta ar putea prea bine să facă lucrul acesta după ce va fi spălat farfuriile.

— Margareta este obosită, răspunse mama, și mai mult decât atâta, are și alt lucru pe care trebuie să se zorească a-l termina, în după amiaza aceasta. Eu am să mă duc până la tanti Natalița și sper că diseară când mă voi reîntoarce am să gădesc lemnele aranjate. Tu ai zece ani trecuți, și prin urmare, ai vârsta când trebuie să începi a lucra ceva. Și rostind aceste ultime cuvinte, mama ieși.

Ștrengarul nostru se puse la treabă bolborosind mereu. Lucra de câteva minute, când deodată începu să se audă sunetele stridente ale unei flașnete. Era Matei, bătrânul schiop, care-și făcea turneul prin cartier. Uitând sfaturile mamei sale, Arthur dădu buzna afară; chiar în acel moment, muzicantul nostru se oprise înaintea casei vecinului cântând din flașnetă un cântec vesel în timp ce maimuța dansa cu multă grație ținând în mână învechita pălărie a stăpânului său și pe care o prezenta copiilor din cartier cari alergau să-și arunce în ea gologanii.

Un surâs lumină chipul lui Arthur.

— Am găsit, strigă el! M'am săturat de viața aceasta... Nici o clipă liberă să mă joc! Când nu lucrez sunt la școală, când nu sunt la școală atunci trebuie să lucrez. Astăzi, trebuie să așez lemnele, ieri a trebuit să perii covorul. Măine, la sigur că va fi un alt lucru și mai rău, pe care va trebui să-l fac. Nu, o asemenea viață nu o mai pot suporta: m'am săturat, am să plec.

Și fără a-și mai pierde vreo clipă, Arthur intră în casă. Margareta se duse în camera ei.

Arthur o auzea mergând în camera de deasupra capului său; acuma deci el era stăpânul bucătăriei.

Zărind un sac atârnat de un cui pe perete, micuțul nostru îl goli într-o clipă, se duse cu el în bucătărie și-și umplu sacul cu prăjiturile și biscuiții de tot felul pe cari îi făcuse Margareta de dimineață. Luă cu sine încă o haină, și apoi, auzind că Margareta se coboară, aruncă toate pe fereastră, și ajutându-se de scaunel, sări și el afară tot pe acolo. Se opri însă o clipă spre a-și scoate maimuța din săculețul cu care o lăsase jos prin fereastră, și legând-o de gât cu o sfoară, și apoi asigurându-se că are în buzunar armonica de gură, o luă la drum, cu sacul pe spate, și trăgând după sine pe Tuți.

El merse cu pas grăbit dealungul străzilor orașelului său, și scoase un suspin de ușurare când ajunse la câmp. Tuți însă nu prea putea ține la drum și în curând Arthur își dădu seama că trebuie să o ducă în brațe. Tuți și cu sacul de merinde alcătuiau o povară destul de grea, astfel încât Arthur înainta din ce în ce mai încet.

În cele din urmă ajunse la o mică fermă; se opri, și scoțându-și din buzunar armonica, începu să cânte singurul cântec pe care-l știa. Deși suflase din toate puterile și încă mai sufla în armonica sa, totuși nimeni nu ieșea să-i arunce vreun ban după cum făceau lui moș Matei.

Pe jumătate descurajat, totuși Arthur nu se lăsă bătut cu totul, ci în după amiaza aceea mai cântă pe la ferestrele altor ferme, dar vai, în zadar: ferestrele rămăseră închise și numai câinii ieșeau și lătrau la micul muzicant ambulat. În timpul acesta ziua începu să dispară și fugarul nostru începu să se gândească imediat cu neliniște în sine, unde ar putea să găsească un pat. Înainte de a fi plecat de acasă nici nu se gândise la așa ceva. El își zisese că va fi fericit să se poată plimba dintr'un sat în altul împreună cu Tuți, să cânte și să strângă banii cari i se vor arunca, fără să mai aibă nici un zor să mai lucreze; și toate gândurile sale se opriseră aci.

Așezându-se la marginea drumului începu să mănânce, căci drumul ce-l lung pe care-l străbătuseră pe jos le făcuse o mare poftă de mâncare. Cât de bună era masa aceea pe care o lua pe iarbă verde! Era de prima dată când Arthur mânca prăjitura întregă. Văzând o șură nu departe de locul unde se odihnea, Arthur se îndreptă într'acolo cu Tuți.

Norocul era cu el. În șură nu era nimeni. Dintr'o săritură el și ajunse în fân și într'o clipă, atât copilul cât și maimuța lângă el, dormeau un somn adânc pe care nu-l turbura re-mușcărilor fugii. Dimineața, când soarele începuse să se ridice pe cer, micuțul nostru mai

era acolo și ar fi mai dormit încă multă vreme dacă două brațe puternice nu l-ar fi sgudivit violent. Arthur își deschise ochii; era ziuă și în soarele care inunda șura el văzu un mare cap cu o barbă mare care se aplecase asupra lui.

— Ei amice, hai, hai la lucru! Trebuie să-ți plătești locuința. Chiar am nevoie de un uccenic și tu ai să faci treabă bună. Hai iute, scoală-te! când aveam vârsta ta îngrijeam de zece vaci și ajutam și morarului.

— Arthur își înnăbuși lacrimile arzătoare cari îi udaseră ochii și se ridică.

— Dă cailor să mănânce, porunci acel om, și după ce vei fi terminat lucrul acesta, am să-ți mai gădesc eu ce să faci.

Arthur era destul de mare pentru vârsta sa, dar totuși îi venea greu să mânue furca ce era cel puțin pe jumătate mai mare decât el. Atunci, cu inima îngreuiată, sârmanul copil se gândi la mama sa, la iubirea cu care-l înconjură ea, cum și la saturile bune pe cari ea știa să le dea mai bine decât oricine altcineva, și își dădu seama că lucrul este una din datorile vieții. Și pentru prima dată el regretă din profunzimea inimii escapada sa.

După ce dădu de mâncare la cai, la porci, la găini, noul său stăpân se pregăti pentru masă. Soția fermierului aceluia era bună și ea dădu o mâncare foarte plăcută copilului, sfătuindu-l să mănânce bine căci va avea să lucreze din greu. Apoi, după ce terminară masa, fermierul dădu semnalul de plecare.

— Dar eu nu vreau să mai rămân la dumneavoastră, zise copilul, eu vreau să-mi continui drumul.

— Să-ți continui drumul?! Dar tu îmi datorezi găzduirea și hrana! Trebuie să lucrezi ca să îmi plătești acestea. De multă vreme tot caut un băiețel care să-mi ajute și deoarece tu îmi convii de minune, am să te opresc. Nu te plânge, am să fac din tine un bun fermier, dar de sigur, va trebui să lucrezi pentru a-ți câștiga hrana pentru tine și pentru acest animal fără folos pe care îl ai cu tine.

Toată dimineața aceea Arthur smulsese ceapă. La prânz, când sosi timpul să meargă la masă, copilul nici nu mai putea să se ridice drept în sus, așa de tare îl durea spatele. Capul său, expus soarelui timp de mai multe ore, îi pricinuia dureri îngrozitoare. Ar fi dat tot ce avea numai să poată avea o privire din partea mamei sale. Era atât de singur!

Deodată însă își luă hotărârea să se întoarcă acasă și astfel o luă la goană peste câmp în direcția pe care el o socotea că ar fi spre casa părinților săi. El fugi până ce se prăbuși la pământ rupt de oboseală. Tuți, care îl însoțise pe Arthur în locul cu ceapa, îl urmase în

fuga sa cât se poate de rău, așa că și de data aceasta ca și întâiu, trebui să fie luată în brațe. În goana sa Arthur își pierduse pălăria, dar nu se mai oprise să o ridice. În cele din urmă se opri în apropiere de o mare clăie de fân cu intenția de a se ascunde în ea dacă fermierul l-ar urmări. El se așeză la umbra clăii și . . . adormi.

Nu adormise de mult, când fu trezit de o voce care părea că vine din apropierea sa:

— Iată-i pălăria, zicea o voce care se asemana foarte mult cu cea a tatălui lui Arthur.

— Iată-l și pe el, strigă o voce care nu era alta decât cea a unchiului Mișu, iată-l!

De data aceasta, era adevărat. Arthur se ridică dintr'o săritură și merse în goană să se arunce în brațele tatălui său.

— O, tăticule, iartă-mă, sunt atât de fericit că te văd din nou!

Tatăl strânse cu multă iubire pe fiul său în brațe, și îmbrățișându-l îi zise:

— Eu te iert, copilul meu, căci lecția pare a fi fost bună și ea îți va folosi.

— O, da, zise Arthur, îți făgăduesc să ajut mult pe mama și niciodată să nu mă mai despărtez de casă.

— Bravo, fiul meu, tu ai învățat o mare lecție; și anume că pe pământul acesta nu ne putem sustrage dela muncă. Dar să mergem, și să ne zorim să ajutăm pe mămica ta.

Date de reținut

- 1780. Ziua întunecoasă.
- 1798. Inceputul timpului sfârșitului.
- 1833. Căderea stelelor.
- 1844. Prima manifestare a Spiritului profeției printre noi.
- 1844. Sfârșitul celor 2.300 zile.
- 1844. Adevărul asupra Sabatului repus în lumină.
- 1849. Publicarea primei reviste: *The Present Truth*.
- 1850. Publicarea primei reviste: *Review and Herald*.
- 1852. Publicarea revistei: *Youth's Instructor*.
- 1860. Inceputul școlii de Sabat.
- 1863. Organizarea Conferinței Generale.
- 1866. Inceputul Reformei sanitare.
- 1872. Deschiderea primei școli a denominațiunii noastre.
- 1874. Trimeterea primului misionar.
- 1875. Deschiderea primei noastre școli superioare.
- 1907. Organizarea departamentului Misionarilor Voluntari.

Puterea smereniei

Era în primăvara anului 1922. Intr'o bună zi, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ne-a căzut în mâini câteva broșuri interesante cu conținut religios, pe cari cetindu-le cu multă atenție, am observat că au o bază solidă. Faptul acesta a deșteptat în mine un viu interes. De aceea am dorit ca neapărat să văd pe omul acela care, vindea acele cărți cu explicații așa de minunate și teinice! Îmi ziceam: „Cine este omul care știe o cale mai sigură de mântuire, de cât aceea pe care o știi eu?”

N'a trecut însă mult timp și această dorință îmi fu satisfăcută. Soțul meu care nu rămăsese indiferent față de cele ce cetisem și auzisem, se interesa să afle cât mai multe explicații, așa că mi-a fost de un real ajutor.

— Vino până la prăvălie astăzi, mi-a zis soțul într'o zi, (era cârciumar) să-ți recomand persoana pe care dorești să o cunoști. După amiază m'am și dus în prăvălie. Aerul era vi-ciât din cauza tutunului și băuturilor alcoolice cari se consumau într'o mare măsură și gălă-gie multă.

În această atmosferă grea am făcut cunoștință cu trimisul lui Dumnezeu care ne aducea vestea mântuirii. În fața mea stătea un băiat mărunț și slăbuț, modest îmbrăcat, și simplu în cuvinte, dar cuviincios, smerit și cu temere de Dumnezeu.

Cu toate acestea, eu am primit bucuroasă să discut cu această persoană, despre noutatea ce-mi neliniștea sufletul. Deci am intrat într'un ungher al prăvăliei, unde am început să-i pun diferite întrebări.

Răspunsurile ce le primeam erau sigure, precise și cât se poate de clare.

Am discutat despre adevărata credință creștină care poate duce pe om la mântuire, precum și despre anumite puncte de doctrină importante cari formează temelia credinței mântuitoare, descoperită de însuși Dumnezeu în Sfânta Scriptură. Explicațiile îmi sosiseră la timp. Mai apoi, am mai avut împreună și alte discuții din Cuvântul lui Dumnezeu și în toate am observat la omul acesta o mare smerenie, sinceritate și credincioșie, unite cu respect față de Dumnezeu și de aproapele. Se temea să nu ne smintim din cauza vreunui punct. Când explica ceva, înlocuia „eul personal” cu numele „Hristos Mântuitorul Nostru”.

Da, acest băiat simplu, din gura căruia ieșeau cuvinte curate și clare, cuvinte adevărate, convingătoare și puternice, cari într'adevăr au pătruns în inima mea, ridicând o credință puternică, care să poată rezista tuturor învățăturilor greșite, cari nu-și au origina în Biblie.

Sunt pe deplin încredințată, că dacă Mântuitorul mă va găsi statornică pe această temelie, voi fi o stea în cununa acelui om trimis către noi ca să ne dea în știre acest minunat adevăr pe care Hristos i-a pregătit-o nu numai lui, ci și tuturor celor ce se străduiesc ca să câștige suflete pentru împărăția lui Dumnezeu.

Dar cine era acest mic și simplu băiat?

El era un colportor! . . . . .

Iubite cetitor, el, prin smerenia sa, ajutat și de alte virtuți frumoase, a putut să semene prima sămânță a adevărului în orașul nostru, unde astăzi din mila Domnului avem un număr de peste 60 membri.

Iată ce poate face smerenia!

Bazargic.

Maria Naceva

Departamentul Misiunii Interne.

Responsabil: **P. H. Hermann.**

Programul orelor misionare din trim. II. 1933.

Ora misionară din luna Mai.

DATORIA MEMBRILOR UNUL FAȚA DE ALTUL.

În ora noastră misionară din luna trecută, am studiat despre lucrarea misionară a membrilor laici în timpul lucrării lui Dumnezeu aici pe pământ. Până acuma ne-am ocupat de lucrarea misionară a membrilor noștri cu cei cari nu sunt membri ai Comunității A. Z. Ș., adică cu străinii. Însă există și o altă lucrare misionară pe care o putem numi: lucrare misionară internă în Comunitate, adică între membrii Comunității, și care se referă la servicii reciproce între credincioși. Aci în scurt amintim unele puncte cari vorbesc despre datoria noastră reciprocă între noi, ca membri.

1. Fiți primitori de oaspeți unul către altul. 1 Petru 4, 9.
2. A serva altuia. 1 Ioan 3, 16.
3. Amabilitate reciprocă. Efes. 4, 32.
4. A sluji unul altuia. 1 Petru 4, 10.
5. A cinsti unul pe altul. Rom. 12, 10.
6. Îndemnare reciprocă. Ebrei 3, 13.
7. A învăța unul pe altul. Col. 3, 16.
8. A-și recunoaște unul față de altul, păcatele. Ioan 5, 16.
9. Iertare reciprocă. Efes. 4, 32.
10. A purta greutățile unii altora. Gal. 6, 2.
11. A se mângâia unul pe altul. 1 Tes. 4, 18.
12. A se iubi unul pe altul. Ioan 13, 34; 15, 12; 1 Tes. 4, 9.
13. A se ruga unul pentru altul. Fericit este acel creștin când face aceste lucruri, și împlinește legea lui Dumnezeu.

...

Ora Tabita din luna Mai

FAGADUINȚELE BINECUVANTARII.

Domnul zice: Adunați pe copii; învățați-i ordi-nele și legile lui Dumnezeu. Să pună numele Meu peste fiii lui Izrail și Eu îi voi binecuvânta pe ei.

Și toate popoarele vor vedea că tu îi numești după numele lui Iehova. „Și rămășița lui Iacob, va fi în mijlocul multor popoare. Ca roua dela Iehova, ca ploaia mărunță pe iarbă, ce nu așteaptă pe om, nici întârzie pentru fiii oamenilor“. Mica 5, 6.

Noi suntem socotiți poporul Izrail. Toate învățăturile date Izrailiților, în privința educației și dezvoltării copiilor, și toate făgăduințele vieții căpătate prin ascultare, sunt și pentru noi. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Eu te voi binecuvânta... și vei fi binecuvântat“. Geneza 12, 2.

Hristos spune despre primii ucenici ai Săi, și despre toți cari prin cuvântul ucenicilor, vor crede Lui: „Eu le-am dat mărirea pe care mi-ai dat-o, ca să fie una, după cum noi una suntem; Eu sunt întru-anșii și Tu în Mine, ca să fie desăvârșiți într'una și să cunoască lumea, că Tu M'ai trimis, și i-ai iubit după cum M'ai iubit pe Mine“. Ioan 17, 22. 23.

Acestea sunt cuvinte atât de minunate și prețioase încât credința nu le poate cuprinde! Creatorul lumii iubește la fel ca și pe Fiul Său, pe aceia cari se predau cu totul Lui. Chiar în timpul acesta Domnul revărsă asupra noastră harul Său într'o măsură bogată. El ne-a dat lumina și maiestatea cerului și prin aceasta ne-a dăruit toate bogățiile din ceruri. Ne făgăduiește multe pentru viața viitoare, dar și pentru viața aceasta ne dă daruri tereștri. El doarește ca noi, ființele harului Său, să ne bucurăm de toate cari desvoltă, înalță și înobilează caracterul nostru. El vrea ca să dea putere tinerilor, ca ei să poată sta sub stindardul stropit cu sângele lui Hristos, ca astfel ei să poată lucra, la fel cum lucra El. Dorința lui Hristos este a conduce multe suflete pe calea cea dreaptă și adevărată, și de a așeza picioarele multora pe stânca cea veșnică.

ASIGURAREA LUI DUMNEZEU.

Toți cari caută a lucra în armonie cu planul de educație al lui Dumnezeu, vor poseda mila, prezența și puterea Lui. Fiecărui El spune: „Întărește-te și îmbărbătează-te. Nu te teme. căci cu tine este Iehova, Dumnezeuul tău, nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi“. Vezi Iosua 1, 9. 5; și Isa. 55, 10—13.

În întreaga lume, societățile sunt în desordine, și ar fi necesară o transformare completă. Numai buna educație a tinerilor ar putea transforma clădirile sociale. Vezi Isa. 61, 6—11.

(Urmare dela pag. 76).

dim că sunt oameni cari își petrec viața făcând cercetări științifice fără întrerupere, ci dimpotrivă, sunt meru și meru tot mai entuziaști și mai doritori să descopere vreun lucru nou? Fie că ne place sau nu să auzim acest cuvânt, răbdarea este o calitate ce e bine a ne-o însuși, și care, odată însușită, e bine a o păstra cu gelozie.

(Youth's Instructor).

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

NECROLOG

Sora *Paraschiva Ion Drăgan* în vârstă de 26 de ani, din Com. Provița-de-Sus jud. Prahova după o scurtă și grea suferință a adormit în Domnul pe ziua de 25 Octombrie 1932, lăsând doi copii orfani.

În viața ei de credință a arătat un deosebit zel pentru Dumnezeu.

Sperăm ca Domnul s'o învieze la revenirea Sa.

Fr. *Nastea* din Comunitatea Azuga a fost chemat la odihnă de Domnul. Ultimele sale cuvinte au fost: „Doamne adu-Ți aminte de mine!“, prin aceasta dovedind că avea o credință vie și puternică în venirea în mărirea a marelui Răscumpărător Isus.

Soția sa, sora *Marta Nastea*, deși crunt lovită prin moartea soțului ei, dânsa fiind oarbă, și-a pus totuși speranța că împreună cu copilașul său vor putea să se întâlnească cu toții la venirea lui Isus.

I. Mihailov.

Sora *Rada F. Turturică* care a făcut parte din prima grupă de adventiști din Băduleasa, Teleorman, după o viață de credință de 20 ani a fost chemată de Domnul la odihnă.

Credincioșia ei de până acuma și fermitatea cu care a stat alături de Mântuitorul, ne îndreptățește a spera că și această soră se va bucura de învierea cea dintâi a dreptților la venirea lui Isus.

D. Dumitrașcu.

Sora *Maria Nedelcu* în etate de 69 ani, și o membră foarte credincioasă a Comunității noastre din Botoșani, a fost chemată la odihnă.

Viața ei plină de abnegație și credincioșie ne îndreptățește a spera cu toată puterea că Domnul o va scula și pe ea la revenirea Sa pe norii cerului, și că-i va da cununa vieții.

Fratele *David Arcușă Constantin*, a adormit în Domnul cu nădejdea deplină că Cel care l-a chemat la mântuire i-a pregătit și lui un loc în fericea împărăție Sale.

Lehaci Grigore.

Sora *Maria Stoica Pârveu*, în etate de 76 ani și membră a Comunității Urleta, Jud. Prahova a adormit în Domnul cu ferma credință că la sunetul trâmbiței când va reveni Domnul, va ieși și ea din mormânt spre a se împărtași de bucuria sfinților.

I. I. Gheorghiușor.

Sora *Juliana Grosuși* în etate de 65 ani, din Comunitatea Brăila a adormit în Domnul după o lungă suferință, în timpul căreia totuși a rămas tare în credința Mântuitorului ei.

Copilul *Niță Panțiru*, în etate de 3 ani, fiul fratelui Gheorghe Panțiru a fost chemat de Domnul la odihnă.

Părinții au rămas cu ferma speranță că-l vor revedea la venirea lui Isus.

Ștefan Oatu.

David Vasile Brânzău, fiul fr. Vasile Brânzău a fost chemat la odihnă pe ziua de 10 Februarie 1933. Sperăm ca în dimineața învierii, iubiții părinți îl va primi spre bucuria lor veșnică.

Sinești-Vâlcea.

Constantin Edu.

Sora *Maria Nagy*, membră a Comunității Oradia-Mare, și în etate de 46 ani, a adormit în Domnul în seara zilei de 11 Martie a. c., în urma unui accident de tren. Sperăm s'o vedem la arătarea Domnului Isus.

Gh. Baciu.